

LEZING OVER

JAKOBS WORSTELING IN PNIEL

Een type van de ware bekering en

Een beeld van Israëls bekering

Tweede lezing

Onderwijs van Jezus over het Koninkrijk Gods

Derde lezing

**GEESTELIJKE OPWEKKING IN 'T PERSOONLIJK
EN IN HET KERKELIJK LEVEN**

Door

Willem Westerbeke

**STICHTING DE GIHONBRON
MIDDELBURG
2018**

**Lezing 1 februari 2017 in het kerkgebouw van de
Gereformeerde Gemeenten in Nederland te Elspeet.**

Uitgaande van Stichting gebed voor Israël

JAKOBS WORSTELING IN PNIEL

**Een type van de bekering en
Een beeld van Israëls bekering**

Geachte aanwezigen, en / of vrienden van Israël

Wanneer de hoogwaardige Zoon van God nu aan een van Zijn knechten opdracht zou geven om een brief te schrijven aan de engel van de gemeente te Elspeet, hoe en waar zou die dan geadresseerd wezen? Kerk A, B, C? En ik bedoel een gewone brief met een adres en geen mailtjes met 10 cc's.

Iemand denkt misschien: wij hebben de kentekenen van de ware kerk volgens de Nederlandse Geloofsbelijdenis.

Ja, maar dat kan een ander ook zeggen. Daarom is de grote vraag: heb je de kentekens van de ware kerk in je hart?

Wat zijn die? Die worden beschreven in Gods woord. En als je het Onze Vader bidt, dan heb je ze elke dag in je mond.

Het 1e kenteken is: *onze Vader, Die in de hemel zijt*. Als dat beleefd mag worden, als je mag geloven een Vader in de hemel te hebben, dan zegt de Catechismus dat Hij alle dingen doet medewerken ten goede en alle kwaad dat Hij ons in dit jammerdal toeschikt ons ten beste keren zal. Nademaal Hij dat doen kan als een almachtig God en doen wil als een trouw Vader.

Het 2e kenteken is: *Uw koninkrijk kome*. Dat is het koninkrijk van Jezus Christus. En is Christus en Zijn Naam en zaak uw hoogste vermaak?

Het 3e kenteken is: *Uw wil geschiede*. Dat is het werk van God de Heilige Geest om in ons hart die begeerte te leggen om Zijn wil gelijkvormig te worden.

En dat geldt niet alleen voor de zekerheid van geloof, maar de Heere Jezus verklaart het in de Schrift ook in hongeren en dorsten en begeren en uitzien en verlangen.

Maar nu een andere vraag. Bidt je ook voor de bekering van Israël?

Ja, voor de bekering van Israël, moet je daar dan voor bidden?

Als je bidt: *Uw koninkrijk kome*, dan bidt je dagelijks voor Israël. Want dat ligt er ook in opgesloten.

Is dat dan zo belangrijk?

Jazeker, want de bekering van Israël geeft nieuw leven in de kerk van Christus over de gehele wereld. Want Paulus zegt in Romeinen 11, *indien hun verwerping het evangelie bracht onder de heidenen, hoeveel te meer en betere aanneming?* De tegenstellingen die Paulus in Romeinen 11 spreekt zijn een sterk bewijs daarvoor.

Laban Bolier heeft in 1992 een boekje uitgegeven van Boston over de bekering van Israël uit Zacharia 12. Boston zegt, wil je nieuw leven in de kerk, of een Reformatie, bid dan om de bekering van Israël.

Het is nu 500 jaar geleden dat de Reformatie bij Luther begon. En als je nu ziet wat ervan overgebleven is dan bloedt je hart. O, het is zo erg en droevig gesteld. Ik zal er niet meer van zeggen want Janssen heeft in de leerrede er al iets van gezegd.

Maar vanavond wil ik nog iets zeggen uit het leven van Jakob. Wij worden wel eens verweten alsof we het alleen maar over Israëls bekering hebben. Maar het geestelijke leven heeft toch de eerste voorrang.

In het leven van Jakob liggen trappen van het geestelijke leven. Daar wil ik eerst iets van zeggen en dan nog iets over de parallel die er ligt tussen Jakob bij Pniël en tussen Israel in hun toestand vanaf 1948.

1. Ten 1e dat het gebedsleven en pleiten op Gods beloften zwaar beproefd wordt. Jacob had zijn vader tegen. De beloften van God aan Rebekka was, dat Jakob Ezau zou overwinnen: *De meerdere zal de mindere dienen*. Maar Izak wilde daar niet aan; hij wilde de eerstgeboorte zegen aan Ezau geven.

Later kreeg Jakob Laban tegen en vervolgens zijn eigen zonen toen hij in het land Kanaän woonde. Jacob zei: *al deze dingen zijn tegen mij*.

En hier in Pniël krijgt Jacob *God* tegen. De Heere ontkracht hem. Er is geen zwaardere beproeving voor een gelovige dan dat hij God tegen krijgt. Jeremia zegt hetzelfde: *Heere gij zijt mij veranderd in een wrede. Gij zijt mij als een loerende beer in verborgen plaatsen*.

Job zei tegen zijn vrienden: *Waarom vervolgt gij mij als God?* Jezus kreeg aan het kruis ook Zijn eigen Vader tegen. Daarom deed hij die zielsroerende uitroep: *Mijn God, Mijn God, waarom hebt Gij Mij verlaten?*

2. Jacob is 20 jaar bij Laban geweest en ging daarna met heel zijn gezin terug naar Kanaän. Op zijn reis pleit hij op Gods beloften van bewaring, die de Heere hem gedaan heeft in Bethel.

Als Jakob alles wat hij heeft over de Jabbok vervoerd heeft, blijft hij zelf alleen over. En dan staat er opmerkelijk: *en een Man worstelde met hem*.

Die Man die met hem worstelt noemt zichzelf Wonderlijk. Jacob zegt *dat hij God heeft gezien*.

Het is dus de Verbonds Engel Jezus in menselijke gedaante die met Jakob worstelt. Die Engel scheen hem niet te kunnen overwinnen.

3. We uit die historie van Jakob te Pniël leren dat het geloof ziet op de Onzienlijke God zoals Jacob een vaste greep krijgt aan God Zelf. Abraham geloofde op God tegen hoop op hoop. *Al doodde mij de Heere*, zei Job in zijn lijden, *ik zal toch op Hem vertrouwen*. Het geloof is als een kleine almacht het vertrouwd en verlaat zich op de Eeuwige Almacht.

Daarom ontkracht hij Jakob aan zijn heuspier. Toen zei Hij: *laat Mij gaan*. Jacob antwoord: *ik zal U niet laten gaan, tenzij dat Gij mij zegent*. Daarop geeft Hij Jakob een nieuwe naam: Israël, dat betekent *vorst van God*, want: *gij hebt u vorstelijk gedragen met God en de mensen*. Wat kunnen wij hieruit leren?

4. In deze geschiedenis van Jacob kunnen we een parallel zien *tussen Jacob oftewel Israël met de Christelijke kerk*.

Als het schijnt dat wij de Heere tegen hebben, als wij schijnbaar Gods knechten en kinderen tegen hebben, als wij de hele wereld tegen hebben, dan hebben we toch nog reden om op de levende trouwe Verbondsgod te hopen en de vertrouwen. En als er hier nu iemand is zoals de Kananese vrouw die ook de Heere tegen kreeg en Zijn discipelen en in de grootste nood verkeerde, maar toch bleef ze aanhouden ondanks dat Jezus haar eerst afwees. En als hier nu zo iemand is, ... die mag pleiten op de onvervulde Verbonds beloften en dan mag hij getroost naar huis gaan evenals de Kananese vrouw. Jezus zei tot haar: vrouw u geschiede gelijk gij wilt; uw geloof heeft u behouden. En naar Zijn discipelen omkerende zei Hij: *Ik heb in Israël zo'n groot geloof niet gevonden; hoewel gij het veroordeeld hebt.* Op Godkeuring kunnen we vertrouwen. En ik hoop dat de Heere De Geest des geloofs in een rijke mate in bestuur geeft maar ook in de hele kerk in Nederland en wereldwijd én onder het Israël Gods.

5. Jakob, of Israël bleef alleen over. Hierin is Jakob een type van het tegenwoordige Israël. Israël staat praktisch ook in alles alleen. Israël wordt ongekennd veel veroordeeld door de Verenigde Naties. Al de volkeren van de aarde hebben in die 70 jaar met Israël in oorlogstoestand geleefd in zekere zin. Het is onbegrijpelijk, onbegrijpelijk dat Israel is blijven bestaan tegenover zoveel Arabische machten die de meesten op hun ondergang gemunt hebben. Waarom, waarom blijft Israël bestaan? Waarom is het land met zo weinig mensen nog niet uitgeroeid? En toch moeten we zeggen: waarom groeien ze zo hard en komen er zoveel emigranten terug terwijl ze met atoombommen bedreigd worden?

We zien 2 dingen: God zelf straft Israël door zijn oordelen en gerichten. En aan de andere kant wordt Israel beschermd omdat die Man met Israël worstelt al kennen ze Hem niet. Het is de Messias die met Zijn eigen hand vanuit de hemelse troon tegen Israel worstelt, ja, met hem worstelt. Maar met de andere hand ondersteunt en sterkt Hij Israel. Er zijn Joodse Rabbi's is die voelen dat aan. Rabbi Kaduri uit Israel, liet in 2007 een briefje achter, na zijn dood: *Als de Messias komt wordt Zijn Naam Jehoschua Jezus genoemd.*

6. Vrienden, broeders van onze stichting dikwijls heb ik gevraagd om licht van Boven in deze situatie waar Israel in verkeert en ik kreeg licht in deze woorden: *en een Man worstelde met hem.* Dacht u dat een natie die de naam Israël draagt ten onder zal gaan? De naam alleen zegt al genoeg *een vorst van God.* Jacob overwint God, zoals de Heere Zelf getuigt. De Heere zal zijn verbond met Israël nooit vernietigen. *Jacob overwon God en de mensen* zegt de Heere. En zo zal Israël ook overwinnen over al die volken die tegen hen strijden. En aan het eind van die worsteling zegt de Engel: *laat mij gaan.* Maar Jacob zei: *ik laat U niet gaan tenzij dat Gij mij zegent.* En dan wordt Jakob ontkracht. En zo zal het ook met Israel gaan. Ze moeten ontkracht worden.

En daar wacht het nu mijn inziens op. Als Israël ontkracht wordt, als Israel in de schuld komt, als Israel erkent dat ze de Messias hebben verworpen tot nog toe, dan is het ogenblik aangebroken dat ze tot Hem zullen zeggen: *ik laat U niet gaan tenzij dat Gij mij zegent.*

Waarmee zegent de Heere Jezus Zijn broeders naar het vlees? Met de Heilige Geest. In al zijn verschillende uitwerkingen; als een Geest van overtuiging van zonde omdat ze in Mij niet geloven. En de Geest van genade en der gebeden *opdat ze Hem aanschouwen die zij doorstoken hebben en over Hem bitter gaan rouwklagen.*

En in deze zegen waarmee Israël gezegend wordt, daar zal ook de kerk van Christus in heel de wijde wereld in een rijke mate in delen. Paulus legt ons uit in Romeinen 11. Wij kunnen daar niet verder op ingaan.

7. Toen Jakob met de Verbondsengel had geworsteld kreeg hij de naam Israël. *Gij hebt u vorstelijk gedragen met God en de mensen en hebt overmocht.* Israël betekent Vorst Gods. De naam Israel als volk is meer dan 2500 jaar van de wereld geweest, maar in 1948 teruggekomen. Die naam zegt dus genoeg, dat de dag komt dat Israël weer met de Verbondsengel zal worstelen in geestelijke zin en zal overwinnen. Israël wordt het eigendam van Christus de Messias.

8. Na deze strijd en overwinning volgde een grote bijzonderheid. Jakob en Eau werden weer verenigd. Als Israel weer met de Heere verzoend wordt, dan volgt de verzoening met hun broedervolk, de Arabieren. Een verzoening die betrekking heeft op geestelijke vereniging.

U zou het misschien zeggen: zullen wij in Elspeet, in Nederland, ook in die geestelijke zegening delen die de Heere Zijn kerk op aarde schenkt?

Ik wil u nog even terug brengen in gedachte bij Jacob en Jozef. U weet dat Jozef op zijn sterfbed bevel gegeven heeft aan zijn broers om hem te begraven in het land Kanaän. Want hij zegt: *ik weet dat de Heere u zekerlijk bezoeken zal. Voer dan mijn benen op van hier.*

Die doodskist of mummie met de dorre doodsbeneden hebben de kinderen Israels meege dragen door de woestijn, 40 jaar lang en begraven in de buurt van Sichem. Dus die benen waren een onderpand dat de Heere de belofte zou vervullen.

- En nu gaan we nog even terug naar al de andere knechten van God die hier in in ons land gesproken en gebeden hebben. Al die kinderen Gods die aan de troon der genade gebonden zijn geweest om het goede te zoeken voor de kerk des Heeren. En dat zijn er heel veel geweest. Die gebeden klinken nog na in de oren des Heeren. Daar doet de Heere wat mee, want Zijn beloften ligt eraan verbonden. Het zou Zijn eeuwige trouw te na komen als Hij er geen verhoring of vervulling op zou geven. Ik kan daar verder nu niet op ingaan, want het er uitvoerig over geschreven in mijn boekje: *ziet Hem, Hij komt!*
- En zijn een aantal kinderen en knechten van God die in hun gesprekken of in hun geschriften nagelaten hebben dat ze hun hoop voor verlossing en verlevendiging van de kerk van Christus in ons land mochten geloven. Je zou zeggen, dat is al bij sommigen veel eeuwen geleden en we zien er nu bijna niets meer van. Dat is ook zo, maar God werkt door het onmogelijke en door het afgesneden. Hij is een God die doden levend maakt en roept de dingen die er niet zijn alsof ze er waren. Hij heeft krachtig en duidelijk beloofd aan sommigen. Zou Ik het te zeggen en niet doen? Zou Ik het spreken en niet bestendig maken?
- En nu nog iets. En dat is misschien een van de voornaamste gronden van hoop. Als er in een land een biddende gemeente is voor de bekering van Israël, of voor de kerk van Christus in ons land en daarbuiten. En de Heere vervuld die belofte voor hun ogen en in hun dagen, wat gebeurt er dan? Dan wordt die kerk in zo'n land met nieuwe geestelijk leven vervuld. Je zou bijna zeggen dan bruisen ze van energie en nieuw leven. We vinden er een voorbeeld van in de oude Simeon. De Geest had hem de belofte gegeven dat hij niet zou sterven voordat hij Christus met zijn ogen had gezien. En wat gebeurde er toen Simeon die aller beminlijkste en dierbaarste Zaligmaker in zijn armen nam? Hij beloofde en verheerlijkte zijn God. *Nu laat gij Heere Uw dienstknecht gaan in vrede in naar Uw woord, want mijn ogen hebben: Uw zaligheid gezien. Nu laat Gij heer oprecht, gaan in vrede Uw knecht,* enzovoort. U kunt zelf de conclusie trekken. Zijn er in Nederland nog beter is? Zijn er nog mensen die pleiten op de onvervulde Verbonds

beloften? Zijn er mensen die worstelen aan de genadetroon voor de bekering van Israël en nieuwe geestelijk leven in de kerk? Nu, als dezen de vervulling mogen meemaken is dat tegelijkertijd een verlevendiging en nu leven in de kerk in ons land. Dan zal vervuld worden wat David zingt in Psalm 85 opdat er eer in onzen lande woon en zich aldaar op het luisterrijkst vertoont.

Laten we zingen Psalm 122 vers 1 en 3

*1 Ik ben verblijd, wanneer men mij
 Godvruchtig opwekt: "Zie wij staan
 Gereed, om naar Gods huis te gaan.
 Kom, ga met ons, en doe als wij."
 Jeruzalem, dat ik bemin;
 Wij treden uwe poorten in;
 Daar staan, o Godsstad, onze voeten.
 Jeruzalem is wel gebouwd,
 Wel saamgevoegd: wie haar beschouwt,
 Zal haar voor 's Bouwheers kunstwerk groeten.*

*3 Dat vreed', en aangename rust,
 En milde zegen u verblijv';
 Dat welvaart in uw vesting zij,
 In uw paleizen vreugd' en lust.
 Om vriend en broed'ren spreek ik nu:
 "De vrede zij en blijv' in u,
 Nooit moet haar nijd of twist verkloeken.
 Om 's HEEREN huis, in u gebouwd,
 Waar onze God Zijn woning houdt,
 Zal ik het goede voor u zoeken."*

En een Man worstelde met hem. (Tweede keer)

Vrienden,

We staan hier onder de kansel waar dominee Marinus Hofman ook heeft gestaan. Hij heeft een preek nagelaten over Handelingen 27. ... *En wensten dat het dag werd.*

Daarin zegt hij in de toepassing, onder andere:

“Volk des Heeren. Hebt u één en ander gehoord uit de verklaring aangaande het verlangen naar de dag, we zullen ons thans bekorten en u alleen maar op deze zaken wijzen.

Er zijn vele redenen om naar de dag te verlangen; zie hoe duister het rondom ons op aarde is. Hoor en zie, hoe de zeeën koken, de volkeren der aarde zich bewegen, de heiden razen, Psalm 46. Zou u niet wensen, dat het dag wordt, de dag, dat de Heere satans werken op aarde verstoort, Zijn kerk vergadert en Zijn Woord tot openbaring brengt? ...

Gods volk wacht naar de dag, dat de koningen en volkeren der aarde zich verootmoedigen, dat ze buigen en vallen onder de geduchte scepter van Sions grote Koning, door Wie de koningen regeren en de vorsten gerechtigheid stellen, Spreuken 8. Het zou voor hen een glorende morgen zijn, als overheden en onderdanen met zakken bedekt mochten aankomen, belijdende hun zonden en wederkeren tot de grote Soeverein, Die alleen recht heeft op verering en aanbidding van al wat leeft. Dit verlangen naar zulk een dag, houdt dat nog levend te midden van de rijpende korenvelden, die ons de oogst der aarde voorspellen en ons bij de gewisse tekenen van Jezus' naderende wederkomst, als van rondom de duisternis doen tasten.

... Verlangt u niet naar de dag over de kerk Gods? Ook zij worstelt met de baren van het verschrikkelijke ongenoegen Gods, dat om hun zonden wil hen neerdrukt, en zit in de duisternis. Ook de kerk werkt, om onder de stormen van gerichten zich te redden en bij het leven te behouden, zonder met de Bruidskerk tot de eerlijke conclusie te komen: "Ik zal heengaan en wederkeren tot mijn vorige Man, want toen was mij beter dan nu", Hoséa 2 : 6. Verlangt u niet, volk van God, naar die dag over de kerk in het algemeen, dat ze haar Heere noemen zal: "Mijn Man en niet meer mijn Baal", Hoséa 2 : 15.

O, die blijde morgen, als de kerk, in een weg van waarachtig berouw en wederkeren, tot al de boelen en Baäls zeggen zou: "Henen uit!" Dat zou een dag zijn van licht en blijdschap, waarvan we zo-even zongen: "De vromen zal voortaan het Licht des troostes opgaan". Was de kerk werkzaam in de rechte stand van haar leven, *ze zou verlangen naar deze dag, dat de Heere in gunst uit de hoogte van Zijn Heiligdom nederwaarts zou hebben gezien; dat de Heere uit de hemel op de aarde geschouwd zou hebben, om het zuchten der gevangenen te horen en om los te maken de kinderen des doods*, Psalm 102 : 20 en 21.”

Kijk vrienden dat is nu hetgeen wat ons Stichting voor ogen staat. Ik zeg het met schroom; want het is een grote zaak; en de geest is wel gewillig, maar het vlees is zwak.

Jacob is 20 jaar bij Laban geweest en ging daarna met heel zijn gezin terug naar Kanaän. Op zijn reis pleit hij op Gods beloften van bewaring, die de Heere hem gedaan heeft in Bethel.

Als Jakob alles wat hij heeft over de Jabbok vervoerd heeft, blijft hij zelf alleen over. En dan staat er opmerkelijk: *en een Man worstelde met hem.*

Die Man die met hem worstelt noemt zichzelf *Wonderlijk*. Jacob zegt *dat hij God heeft gezien*. Het is dus de Verbonds Engel Jezus in menselijke gedaante die met Jakob worstelt. Die Engel

scheen hem niet te kunnen overwinnen. Daarom ontkracht hij Jakob aan zijn heupspier. Toen zei Hij: *laat Mij gaan*. Jacob antwoord: *ik zal U niet laten gaan, tenzij dat Gij mij zegent*. Daarop geeft Hij Jakob een nieuwe naam: Israël, dat betekent *vorst van God*, want: *gij hebt u vorstelijk gedragen met God en de mensen*.

Wat kunnen wij hieruit leren?

Ten 1e dat het gebedsleven en pleiten op Gods beloften zwaar beproefd wordt. Jacob had zijn vader tegen. De beloften van God aan Rebekka was, dat Jakob Ezau zou overwinnen: *De meerdere zal de mindere dienen*. Maar Izak wilde daar niet aan; hij wilde de eerstgeboorte zegen aan Ezau geven.

Later kreeg Jakob Laban tegen en vervolgens kreeg hij zijn eigen zonen tegen toen hij in het land Kanaän woonde. Jacob zei: *al deze dingen zijn tegen mij*.

En hier in Pniël krijgt Jacob *God* tegen. De Heere ontkracht hem. Er is geen zwaardere beproeving voor een gelovige dan dat hij God tegen krijgt. Jeremia zegt hetzelfde: *Heere gij zijt mij veranderd in een wrede. Gij zijt mij als een loerende beer in verborgen plaatsen*.

Job zei tegen zijn vrienden: *Waarom vervolgt gij mij als God?*

Jezus kreeg aan het kruis ook Zijn eigen Vader tegen. Daarom deed hij die zielsroerende uitroep: *Mijn God, Mijn God, waarom hebt Gij Mij verlaten?*

Ten 2e kunnen we uit die historie van Jakob te Pniël leren dat het geloof ziet op de Onzienlijke God zoals Jacob een vaste greep krijgt aan God Zelf. Abraham geloofde op God tegen hoop op hoop. *Al doodde mij de Heere*, zei Job in zijn lijden, *ik zal toch op Hem vertrouwen*. Het geloof is als een kleine almacht het vertrouwd en verlaat zich op de Eeuwige Almacht.

Maar nu ten 3e komen we dichter bij ons doel. In deze geschiedenis van Jakob kunnen we een parallel zien *tussen Jacob en Israël met de Christelijke kerk*.

Jakob bleef alleen over. Israël staat praktisch ook in alles alleen. Israël wordt ongekend veel veroordeeld door de Verenigde Naties. Al de volkeren van de aarde hebben in die 70 jaar met Israël in oorlogstoestand geleefd in zekere zin. Het is onbegrijpelijk, onbegrijpelijk dat Israël is blijven bestaan tegenover zoveel Arabische machten die de meesten op hun ondergang gemunt hebben.

Waarom, waarom blijft Israël bestaan? Waarom is het land met zo weinig mensen nog niet uitgeroeid? En toch moeten we zeggen: waarom groeien ze zo hard en komen er zoveel emigranten terug terwijl ze met atoombommen bedreigd worden?

We zien 2 dingen: God zelf straft Israël door zijn oordelen en gericht. En aan de andere kant wordt Israël beschermd omdat die Man met Israël worstelt al kennen ze Hem niet. Het is de Messias die met Zijn eigen hand vanuit de hemelse troon tegen Israël worstelt, ja, met hem worstelt. Maar met de andere hand ondersteunt en sterkt Hij Israël. Er zijn Joodse Rabbi's die voelen dat aan. Rabbi Kaduri uit Israël, liet in 2007 een briefje achter, na zijn dood: *Als de Messias komt wordt Zijn Naam Jehoschua (Jezus) genoemd*.

Vrienden, broeders van onze stichting dikwijls heb ik gevraagd om licht van Boven in deze situatie waar Israël in verkeert en ik kreeg licht in deze woorden: *en een Man worstelde met hem*. Dacht u dat een natie die de naam Israël draagt ten onder zal gaan? De naam alleen zegt al genoeg *een vorst van God*. Jacob overwint God, zoals de Heere Zelf getuigt. De Heere zal zijn verbond met Israël nooit vernietigen. *Jacob overwon God en de mensen* zegt de Heere. En zo zal Israël ook overwinnen over al die volken die tegen hen strijden. En aan het eind van die

worsteling zegt de Engel: *laat mij gaan*. Maar Jacob zei: *ik laat U niet gaan tenzij dat Gij mij zegent*. En dan wordt Jakob ontkracht. En zo zal het ook met Israël gaan. Ze moeten ontkracht worden.

En daar wacht het nu mijn inziens op. Als Israël ontkracht wordt, als Israël in de schuld komt, als Israël erkent dat ze de Messias hebben verworpen tot nog toe, dan is het ogenblik aangebroken dat ze tot Hem zullen zeggen: *ik laat U niet gaan tenzij dat Gij mij zegent*.

Waarmee zegent de Heere Jezus Zijn broeders naar het vlees? Met de Heilige Geest. In al Zijn verschillende uitwerkingen; als een Geest van overtuiging van zonde omdat ze in Mij niet geloven. En de Geest van genade en der gebeden opdat ze Hem aanschouwen die zij doorstoken hebben en over Hem bitter gaan rouwklagen.

En in deze zegen waarmee Israël gezegend wordt, daar zal ook de kerk van Christus in heel de wijde wereld in een rijke mate in delen. Paulus legt ons uit in Romeinen 11. Wij kunnen daar niet verder op ingaan.

U zou het misschien zeggen: zouden wij in Krabbendijke, in Nederland, ook in die geestelijke zegening delen die de Heere Zijn kerk op aarde schenkt?

Ik wil u nog even terug brengen in gedachte bij Jacob en Jozef. U weet dat Jozef op zijn sterfbed bevel gegeven heeft aan zijn broers om hem te begraven in het land Kanaän. Want hij zegt: *ik weet dat de Heere u zekerlijk bezoeken zal. Voer dan mijn benen op vanhier*.

Die doodskest of mummie met de dorre doodsbeenderen hebben de kinderen Israëls meege dragen door de woestijn, 40 jaar lang en begraven in de buurt van Sichem. Dus die doodsbenen waren een onderpand dat de Heere de belofte zou vervullen.

En nu gaan we nog even terug naar dominee Hofman en al de andere knechten van God die hier in de gemeente en in ons land gesproken en gebeden hebben. Al die kinderen Gods die aan de troon der genade gebonden zijn geweest om het goede te zoeken voor de kerk des Heeren - en dat zijn er heel veel geweest - die gebeden klinken nog na in de oren des Heeren. Daar doet de Heere wat mee, want Zijn beloften liggen eraan verbonden. Het zou Zijn eeuwige trouw te na komen als Hij er geen verhoring of vervulling op zou geven. Ik kan daar verder nu niet op ingaan, want het er uitvoerig over geschreven in mijn boekje: *ziet Hem, Hij komt!*

Om te besluiten, als het schijnt dat wij de Heere tegen hebben, als wij schijnbaar Gods knechten en kinderen tegen hebben, als wij de hele wereld tegen hebben, dan hebben we toch nog reden om op de levende trouwe Verbondsgod te hopen en te vertrouwen. En als er hier nu iemand is zoals de Kananese vrouw, die ook de Heere tegen kreeg en Zijn discipelen en in de grootste nood verkeerde, maar toch bleef aanhouden ondanks dat Jezus haar eerst afwees; ... als hier nu zo iemand is, die mag pleiten op de onvervulde Verbonds beloften, wel die mag dan getroost naar huis gaan evenals de Kananese vrouw. Jezus zei tot haar: *vrouw u geschiede gelijk gij wilt; uw geloof heeft u behouden*. En naar Zijn discipelen omkerende zei Hij: *Ik heb in Israël zo'n groot geloof niet gevonden*. Terwijl zij het veroordeeld hadden. Op Gods goedkeuring kunnen we vertrouwen.

En ik hoop dat de Heere de Geest des geloofs in een rijke mate in het bestuur geeft maar ook in de hele kerk in Nederland en wereldwijd én onder het Israël Gods.

Lezing 25 mei 2018 te Elspeek en 13 juni 2018 te Goes

Onderwijs van Jezus over het Koninkrijk Gods

Geliefde vrienden van Israel en geachte aanwezigen.

Aan het einde van Jezus leven komt het enkele keren voordat hij bij de Olijfberg verkeerd met Zijn discipelen. We willen een paar aspecten van Zijn verblijf daar nagaan.

Jezus op de Olijfberg, rijdend, onderwijzend, kruipend, zegenend.

1.

In gedachten wil ik jullie meenemen naar de Olijfberg. Jezus zit op een ezel en de scharen roepen: *Hosanna de Zone Davids, Gezegend is Hij Die komt in de Naam des Heeren*, Matth. 21:9. Wat willen die mensen? Wel, dat Jezus Koning wordt om hen te verlossen van het Romeins gezag en het Koninkrijk zal herstellen met een nakomeling van David. Dan kunnen ze weer rustig leven onder eigen bestuur. Ieder naar z'n eigen zin. Die wereldders leven kunnen hun gang gaan en die godsdienstig zijn kunnen leven naar de wet van Mozes. Een puur vleeselijk en aards koninkrijk. Het was een betrekkelijk kleine groep. Het Sanhedrin en z'n aanhangers wilden dit al helemaal niet.

Ze wierpen hun kleren voor de voeten van Jezus.

Zou je dat ook doen?

Sommigen zeggen dat het aardsgezindheid van de discipelen was.

Maar Johannes zegt uitdrukkelijk (hfd 12) dat de discipelen zonder dat ze het wisten, de Schrift van Zacharia vervulden.

Iemand kan een groot verlangen hebben de Heere, maar geen weg weten.

Hij kan proberen Jezus te volgen tot de Tempelpoort. Enz.

Maar 1 of 2 dagen later zegt Jezus: "Jeruzalem, Jeruzalem, gij die de profeten doodt en stenigt die tot u gezonden zijn, hoe menigmaal heb Ik uw kinderen willen bijeenvergaderen, gelijk een hen haar kiekens onder de vleugels vergaderd; en gijlieden hebt niet gewild. Zie, uw huis wordt ulieden woest gelaten. En voorwaar Ik zeg u, dat gij Mij niet zult zien, *totdat de tijd zal gekomen zijn als gij zeggen zult: gezegend is Hij, Die komt in de Naam des Heeren.*" Matth. 23. en Lukas 14 staat: *Jeruzalem zal van de heidenen vertreden worden totdat de tijden der heidenen vervuld zal zijn.*

Deze tijd der heidenen wordt dikwijls verkeerd uitgelegd. Naar de uitleg van de meeste oude schrijvers bedoeld Jezus niet de tijden van het evangelie prediking onder de heidenen zal geëindigd worden.

Begrijp het goed, de discipelen wilden geen wereldders zelfstandig Koninkrijk van Israel, maar een Koninkrijk geregeerd door Koning Jezus met zuiver geestelijke evangelie wetten. Dat was hun verlangen en dat was gegrond op de profetie in Zacharia 12 en

Jezus zegt het precies zoals Hij het bedoelt: er komt een tijd komt dat heidense volkeren Jeruzalem niet langer zullen vertreden. En als die tijd vervuld zal zijn dan komt Jezus terug tot Zijn Eigen Joodse volk door een rijke uitstorting van de Heilige Geest, zoals beschreven in b.v. Ezechiël 37-40 en Zacharia 12 zegt en Paulus leert in Romeinen 11.

Nu zien we dat voor onze ogen vervuld, nu Israël op 14 mei herdacht dat 70 jaar geleden de Staat werd opgericht.

Maar enkele dagen later riepen de meesten: Kruis Hem! Kruis Hem!

2.

Een volgende keer zien wij Jezus halverwege op de Olijfberg zitten met Zijn discipelen. Jezus onderwijst de discipelen in de totale verwoesting van Jeruzalem en dat het evangelie over de hele wereld gepredikt zal worden. Vervolgens op geeft Hij nuttige en geestelijke lessen. En uit het verband kunnen we goed opmerken, dat de verwoesting van Jeruzalem een type is van de verwoesting van heel de wereld in het einde der dagen.

3.

Daarna vinden we Jezus kruipend in de hof van Gethsémané aan de voet van de Olijfberg. Daar buigt die aanbiddelijke Borg Zijn heilige knieën en roept tot Zijn Vader: *indien het mogelijk is laat deze drinkbeker van Mij voorbijgegaan, maar niet Mijn wil maar de Uwe geschiede.*

Jezus werd beladen met al de zonden van ongeloof waardoor Hij verworpen werd in Israël en met alle zonden van alle uitverkorenen van de gehele wereld. De gruwelijkste, de slechtste, de vuilste en de Godonterenste zonden die ze kunt bedenken; en die je niet kunt bedenken. Deze droeg Hij in Zijn heilige ziel. En dan staat er: *Mijn ziel is geheel bedroefd tot den dood toe.* Weet u hoe dat komt? Toen de mens gevallen was en vermeerderd was op aarde, zag God de Vader vanuit de hemel het gedrag van alle mensen. En toen zegt Hij met diepe bewogenheid: *het smartte Hem aan Zijn hart dat Hij de mens gemaakt had.* Deze smart van de Vader, deze oneindige belediging van Hem en diepste verontwaardiging en smart moest Jezus dragen en wegdragen.

Dat moet u eens indenken, maar dat kunnen wij nooit, nooit indenken. Jezus moest het in leven en daarom zei hij: *Mijn ziel is geheel bedroefd tot den dood toe.*

4.

Ze gaan samen vanuit Jeruzalem door de Kidronvallei en klimmen weer op de Olijfberg in de richting van Bèthanie. Het is nu ca 45 dagen nadat het volk Jezus toegejuicht had rijdend op de ezel. Dan is het opmerkelijk, dat ze nu op dezelfde plaats staan waar de schare geroepen had: *hosanna gezegend is Hij die komt in de Naam des Heeren.*

Het lijkt wel alsof de discipelen aanvoelen dat dit wel een van de laatste keren is dat ze Jezus spreken, voordat hij naar Zijn Vader gaat. Ze wisten dat Jezus naar Zijn Vader ging, want dat had Hij hen de laatste tijd regelmatig verteld. Bovendien hadden ze de Geest van de Christus die in hen werkte waardoor ze de voorzeggingen die Jezus tevoren had gedaan nu beter begrepen.

Maar er is nog een probleem. Er liggen onvervulde beloften van de Profeten en van Jezus Zelf te wachten. Ze vragen: *Heere, zult Gij in deze tijd aan Israel het Koninkrijk wederoprichten?* We weten, als je een scheiding aanvoelt komen met iemand, dan wil je nog graag iets vragen wat op je hart ligt.

Kijk, het verlangen naar Gods Koninkrijk vervult hen boven eigen aardse voordelen. Het Koninkrijk van Davis huis was teniet gegaan onder meer door de overheersing van de Romeinen. Volgens Josephus was het hele land in die tijd vervuld met rovers, opstandelingen en losbandigheid. Dat was een diepe smart voor de discipelen. Nu, er waren tientallen profetieën die erop wijzen dat de God van Israël eens zou komen om het volk te herstellen in

zijn eigen regering in het land van Israël. Dat geloofden de discipelen. Ze pleiten op Gods beloften. Want de Heere had het toch immers Zelf beloofd door zoveel profeten?

En nu wisten de discipelen ook dat Jezus gezegd had dat Jeruzalem eerst verwoest moest worden en dat daarna een tijd zou komen dat het volk Zijn komst toe zal juichen.

Dus dat is voor hen een probleem. Want als Jezus nu weggaat, wanneer zal het dan gebeuren? Er staat *dat de discipelen na de opstanding van Jezus er regelmatig met Hem gesproken hebben over de dingen die het Koninkrijk Gods aangaan*. Wanneer zal het koninkrijk Gods in volle kracht komen?

Met het Koninkrijk bedoelen de discipelen niet een werelds koninkrijk met alle genoegens van dien. Nee, hun verlangen is de oprichting van het Koninkrijk in Israël met Jezus als Koning en – en dit is heel belangrijk – met de goede Evangeliewetten die Jezus hen geleerd had. Niet met de Mozaïsche wetten, want de kern ervan ligt in het Evangelie en de Wet van de Geest des Levens, zoals Paulus zegt. Dus, een burgerlijk koninkrijk met een geestelijk Koning en geestelijke regering. Dáár ligt de vraag.

Jezus geeft op deze vraag antwoord. De grote Meester geeft hem een duidelijke les. *Het komt u niet toe te weten de tijden of gelegenheden die de Vader in Zijn eigen macht gesteld heeft*. Jezus heeft Zijn discipelen geen standje omdat ze de goddelijke beloften verwachten en hoopten maar hij wijst hen erop dat ze de tijd van deze vervulling niet mogen weten. Nee, Hij zegt: *Mijn Vader heeft dit in zijn eigen macht gesteld*. Let wel, het herstel van Israëls geestelijk koninkrijk is niet alleen de wil in Gods besluit, maar ook Zijn macht om het op Zijn bestemde tijd uit te voeren.

Ja, maar dat wisten de discipelen heel goed. De grote vraag blijft: wanneer?

Jezus zegt dat ze dit niet mogen weten. De tijd van vervulling ligt in de wil en in de macht van Zijn en hun Vader. In het Grieks staan er 2 woorden wat ook vertaald kan worden *de bepaalde tijd ruimte en de juiste gelegenheid*. De macht van de Vader kan ook vertaald worden de autoriteit, bevoegdheid van de Vader.

Hier zien we de kern van het Koninkrijk van God.

God de Vader wil het, belooft het en het ligt in Zijn Goddelijke macht en autoriteit.

God de Zoon geeft er Zijn leven voor en belooft het op de laatste minuten van Zijn leven, voor de zoveelste keer. Hij zei in Matth. 23, dat Hij terug zal komen met blijdschap van Zijn volk.

De Heilige Geest heeft de profeten die hiervan geschreven hebben geïnspireerd en verzegeld Zijn beloften door het Woord van Jezus. IN Ezechiël 39 staat een profetie voor Israel nadat ze in het laatste der dagen teruggekeerd zijn in hun eigen land. *En dán zal Ik Mijn aangezicht niet meer verbergen wanneer Ik Mijn Geest zal hebben uitgegoten over het huis van Israël*.

De trouw van een eedzwerend Drie-enig Verbondsgod. Is dat vastheid genoeg?

Wie gelooft het nog meer?

De engelen; ze verheugen zich er al op. Want ze zijn al blij als er 1 zondaar bekeerd wordt.

De zielen van al Gods kinderen in de hemel. Ze roepen: *Hoelang nog, hoelang nog, o Rechtvaardige Heerser?*

En hoe is het met de Kerk nu? Verlangend, biddend?

Vrienden, konden we tranen van bloed wenen over de droevige toestand waarin we leven.

Weet je wie ook? De miljarden duivels. En ze sidderen.

Wie nog? De hele kerk van Christus op aarde? Vrienden, ons hart moest wel bloeden ...

Bovendien herhaalt Jezus weer Zijn beloften die Hij al enkele keren en heeft gezegd, dat ze in Jeruzalem moeten blijven, totdat ze gedoopt worden met de Heilige Geest. Daarna moeten ze van Hem getuigen een Jeruzalem, Juda, Samaria en tot aan het uiterste van de wereld.

Wat denk je? Waren de discipelen daarmee nu tevreden?

Ja voor 100%. Want het onderwijs wat Jezus geeft maakt je helemaal tot leem in Zijn handen. Dan kun je alleen hem maar bewonderen en de wil en de tijd van de Vader met lijdzaamheid en grote blijdschap verwachten.

Het is hen nu duidelijk. Jezus had hen geroepen om te preken en wonderen te doen in Israël. En na een zekere tijd moeten zijn het hele land door en de wijde wereld ingaan om te preken. Jezus heeft na zijn zendings instructies gegeven. Hij heeft de beloften bekrachtigd met de wil en de autoriteit van Zijn Vader.

En

Hij gaat die onvervulde profetieën straks verzegelen met de Heilige Geest als een onbedriegelijk Onderpand van de vervulling.

Daarna heft Jezus Zijn handen op over Zijn discipelen en zegent hen. Dat is dus wer een sterk Onderpand dat Hij Zijn Heilige Geest in grote mate op hen zal uitstorten om het Evangelie van Jezus Christus te preken, in Wie de Vader voldaan is.

Nu is Zijn werk voltooid op aarde en gelijk zien zeer Hem opstijgen voor hun ogen, naar de hemel. En daar gaat Hij voor hen een plaats bereiden.

En de Engelen bevestigen al deze zaken met een slotgetuigenis dat Hij terugkomt, zoals Hij is opgevaren.

Als Jezus wederkomt, zullen degenen die levend overgebleven zijn van Gods kinderen in een punt des tijds veranderd worden. Dan zullen wij die in Christus gestorven zijn eerst opstaan en samen opgenomen worden de Heere tegemoet op de wolken in de lucht ... en alzo zullen wij altijd bij de Heere zijn.

En dan zal Christus het koninkrijk overgeven aan Zijn Vader. Dan zal de trouwe Drieenige Verbondsgod alles zijn en in allen.

Zo dan vertroost elkander met deze woorden.

Uit deze historie kunnen we veel belangrijke zaken leren.

1. Met ontvangen licht en ervaringen behoren wij open te blijven staan voor correctie van mede christenen zowel in woord en in geschrift.
 2. Als Jezus ons roept in welke moeilijke omstandigheden ook, behoren we Hem te volgen tot het eind van ons leven. Soms dwars tegen alle meningen van alle soorten mensen in.
 3. We zien in de laatste hoofdstukken van de evangelisten dat Jezus regelmatig dezelfde beloften herhaald. Wij hebben dat ook zo hard nodig tegen de macht van het sterke ongelooft en vertwijfeling.
 4. Een belofte is van Gods kant wel volmaakt, maar onze begrip ervan is verre van volkomen. Wij zijn erg geneigd om lichamelijke en geestelijke zaken te vermengen of verkeerd uit te leggen.
 5. Een belofte die door de Geest des Heeren persoonlijk op ons hart en in gedachten werkt, mogen de niet voorschrijven aan anderen, of ons met anderen ervaringen bemoeien. Petrus deed dat ten opzichte van Johannes als hij zei: wat zal deze?. Jezus zei: al leeft hij totdat Ik terugkom, wat gaat dat u aan? De andere discipelen vatten dat toen zo verkeerd op dat ze meenden dat Johannes altijd zou blijven leven.
 6. De Engelen spraken tot de discipelen: deze Jezus zal also wederkeren. Er is en veelheid van visies over de terug keer van Christus. Onze mening bescheiden te zeggen kan wel samengaan met de waarschuwing van Jezus: *het komt u niet toe te weten namelijk wanneer Zijn beloften vervuld worden.*
 7. Er zijn in het geestelijke leven trappen en groei in de genade. De discipelen kregen vooral aan het einde van Jezus' leven beloften van de Persoonlijke inwoning van de Heilige Geest. Deze beloften herhaalt Jezus nogmaals nadat ze de Opgestane Christus persoonlijke hadden ontmoet. De volkomen vervulling kwam pas toen de Geest werd uitgestort op de pinksterdag.
 8. Het geloof richt zich op de opgestane Zaligmaker en vervult onze ziel met een heilige vreugde, te midden van de vele beproevingen en verzoeking hem.
 9. De Heilige Geest als een Inwoner in de ziel is een Getuigen dat God verzoend is in Christus en tevens een Verzegelaar van de zekere vervulling van Gods beloften. Ook is hij een Onderpand hiervan.
 10. Jezus nam zegenend afscheid. Een Voorbeeld voor ons om de zegen van de Vader door de Geest af te smeken over allen die ons lief en dierbaar zijn, over de Kerk van Christus in ons land en de hele wereld. En niet minder ook om de zegen af te smeken van het toekomstig Koninkrijk des Heeren in Israël en het Jodendom op aarde. Dit is volgens de Koninklijke opdracht van Christus: *onze Vader, Die in de hemel zijt, Uw naam, worde geheiligd. Uw koninkrijk kome.*
- En zo leren we ook uitzien naar de Opstanding der Rechtvaardigen waar de Heilige Geest Zijn werk voltooid in de gelovigen. Paulus zegt: *in de grote dag van de opstanding, zullen degenen die in Christus ontslapen zijn eerst opstaan, daarna bij die levend overgebleven zijn, zullen samen opgevoerd worden door de wolken in de lucht tot de Heere Jezus Christus. En also zullen wij altijd bij den Heere zijn.*

3. GEESTELIJKE OPWEKKING IN 'T PERSOONLIJK EN IN HET KERKELIJK LEVEN

Rotterdam 1995

JONGE MENSEN, we zijn vanavond hier bij elkaar om ons een poosje te bezinnen over opwekking. Als we het over opwekking hebben, denken jullie misschien het eerst aan de opstanding uit de dood bij de terugkomst van de Heere Jezus. Het is niet de bedoeling om dat nu te overdenken.

We willen onze aandacht vanavond geven aan de **geestelijke** opwekking. Dat betekent de levendmaking van onze ziel. Of, om het wat vollediger te zeggen: het is de wedergeboorte die in de ziel van Gods kinderen gewerkt wordt door de kracht van de Heilige Geest en die in het hele leven openbaar wordt.

Als we leven zoals we geboren zijn, dan zijn we geestelijk dood. Wij hebben wel ons natuurlijk leven, maar we missen het geestelijk leven. Het geestelijk leven is een leven in Gods gemeenschap; in Zijn liefde te mogen delen. Onze Schepper te kennen en lief te hebben is het grote doel van de schepping. Maar nu kennen we onze Schepper niet meer. Van nature leven we zonder God en buiten God. En wat onze toestand nog zo verergerd, is dat we zo vijandig zijn tegen de Heere. Dat kunnen wij allen in ons hart voelen. Als er gesproken wordt over de uitverkiezing, over de zondeval, over de eeuwige straf op de zonde; en over de eeuwige zaligheid van de uitverkorenen; rijst de vijandschap dan niet op in onze gedachten? En als de Heere ons eens bezoekt met erge pijn of veel tegenslag, komt het dan niet openbaar dat we een hekel aan Zijn wegen en leidingen hebben? In de diepste grond van ons hart zouden we willen dat er maar geen God was. Dan kunnen we doen en laten wat we willen. Tekent dat niet onze ellendige doodstaat?

Moeten we daar nu ons hele leven in blijven? Kunnen we uit die toestand nog verlost worden? Van onze kant niet. Wij hebben geen kracht en geen wil. Bovendien houdt de duivel z'n prooi vast. Hij legt als't ware een zware grafsteen op ons. Kunnen we nog ooit levend gemaakt worden en uit het zondegraf opstaan?

Ja, Gode zij dank, er is een mogelijkheid. Jezus zegt: "De ure komt en is nu dat doden zullen horen de stem van de Zoon van God en die ze gehoord hebben, zullen leven!!" Laat iemand nog zo hard zijn, of ver van God afgeweken, of gezondigd hebben tegen beter weten in,..de Heere kan de mens redden. Of laat iemand zo vroom zijn als de grootste farizeër, zodra Christus Zijn stem doet horen, wordt de mens levend.

Zoals jullie wel zullen weten, jongelui, draagt die opwekking in de bijbel verschillende namen. Zoals: de wedergeboorte, de roeping, de herschepping of de bekering. We proberen vanavond niet om een beschrijving te geven van de hele bekeringsweg: dus vanaf de eerste zaligmakende overtuiging totdat het geloof in Christus doorbreekt. Neen, het ligt in de bedoeling om ons vooral bezig te houden met

- * wat aan de geestelijke opwekking voorafgaat,
- ** daarna welke middelen de Heere het meest gebruikt,
- *** dan welke uitwerking het heeft in ons leven
- **** en dan geven we nog even onze aandacht aan een kerkelijke opwekking.

1. Wat gaat er aan de geestelijke opwekking vooraf?

Jullie kunnen op die vraag best zelf antwoord geven. Denk maar eens aan Lazarus. Wat ging er aan zijn opwekking vooraf? Niets, hij lag dood, zal iemand zeggen. Juist, van de kant van Lazarus ging er niets aan vooraf. Maar van de kant van de Heere Jezus gebeurde er wèl wat. Jezus ging expres naar Bethanië toe. En in het hart van Gods kinderen ging er toen ook wat vooraf aan de opwekking van Lazarus. Kijk maar naar Martha en Maria. Zij smeekten de Heere Jezus of Hij wilde komen. En de dienaars van Jezus deden ook iets. Zij namen de steen weg. Zo gaat het nu ook nog. De Heere Jezus brengt Zijn Woord in een land, in een stad of in een dorp. Dat heeft Hij ook in gedaan. En waar Christus Zijn woord brengt daar komt Hij in zekere zin Zélf. Gods Woord is het zaad van de wedergeboorte. Dat woord is van onschatbare waarde. Mensen kunnen afvallen, kerken kunnen vervallen, maar Gods Woord houdt stand in eeuwigheid. Wij kunnen de waarheid nooit genoeg waarderen.

Maar aan de geestelijke opwekking gaat nog meer vooraf. Christus stuurt Zijn knechten om het woord te preken. Die proberen de stenen van het graf af te wentelen. Ze doen als't goed is àl het mogelijke om verloren mensen te behouden. "Wij zijn gezanten van Christus' wege, alsof God door ons bade, wij bidden U van Christus' wege; laat u met God verzoenen!"

Jonge mensen, sta hier eens even bij stil. De Heere roept u. Hij roept jullie welgemeend en met ernst tot bekering. Paulus zegt het nòg sterker: Wij bidden u alsof God door ons bade. Kun je dat begrijpen dat de Heere zó laag afdaalt en zó diep neerbuigt dat hij als't ware een zondaar bidt tot bekering? Dat betekent dat de Heere met ernst, liefde, aandrang roept en lokt om toch naar Hem te luisteren en je leven aan Hem over te geven.

Er is nog iets wat aan de opwekking voorafgaat. Dat zijn de gebeden van Gods volk. Net als bij de opwekking van Lazarus. Wij weten er zo weinig van wat er in het hart van een kind van God omgaat. Hoe dikwijls en hoe ernstvol zij hun gebeden uitstorten voor de Heere om de bekering van zondaren en om het behoud van hun medemens. Daar lopen ze niet mee te koop. Aan de andere kant moeten we er ook even inlassen dat we er weinig van horen omdat het gebedsleven van de levende kerk zo verflauwt is. Gelukkig zijn er uitzonderingen. Ik heb een kind van God horen vertellen dat ze voor 't raam stond te kijken naar een stoet kinderen die in vrolijke feest- en sportkieren zingend voorbij liepen. Terwijl ze er naar keek bond de Heere de nood van die arme kindertjes op haar ziel. Ze liepen daar zo vrolijk en beseften niets van hun ongelukkige toestand. De oude vrouw kreeg worstelingen aan de genadetroun. Daarop maakte de Heere haar bekend dat er nog kinderen in Sion geboren zouden worden.

Nu, jonge mensen, die dingen gaan aan de geestelijke opwekking vooraf. Het preken van Gods woord en het gebed. Maar dat is het niet alleen. Er zijn ook dingen die in het persoonlijke leven plaats vinden van mensen die later bekeerd worden.

Wij hebben een mooi voorbeeld in Zacheüs. De Heere Jezus doet Zijn laatste reis naar Jeruzalem. Hij gaat door Jericho. Daar woont de kleine Zacheüs, de tollenaar. Hij heeft al

dikwijls van Jezus gehoord. Zijn belangstelling gaat naar Hem uit. Misschien is het niet meer dan nieuwsgierigheid hoe Jezus er uit ziet. Zacheüs ziet door welke weg Jezus loopt. Hij loopt voor Hem uit en klimt in een boom. Vandaar kan hij Jezus goed observeren. Jezus nadert de boom en staat er bij stil. Wellicht dat Zacheüs z'n hart klopt van spanning. De Heere kijkt naar boven. En daar klinkt Zijn krachtige stem: "Zacheüs! Haast u en kom er vanaf. Want Ik moet heden in uw huis blijven".

Uit deze geschiedenis kunnen we leren dat er aan het genadeleven soms een soort onverklaarbare trekking vooraf gaat. Een bijzondere belangstelling en liefde tot de waarheid. Een hoogachting voor Gods volk. En in sommige gevallen een gevoel, zou de Heere iets goeds met me voor hebben? Sommigen hebben buitengewoon geijverd voor de waarheid. Ze meenden dat de Heere wel op hen gesteld was, omdat ze zo goed hun best deden. Er zijn ook mensen die hebben vóór hun bekering scherpe overtuigingen gehad. Het scheen hun toe alsof God zó toernig op hen was, dat ze niet wisten waar ze het zoeken moesten. Ze begonnen wel te bidden, maar tegelijk liepen ze van de Heere weg, omdat ze dachten dat God kwaad op hen was.

Maar bij andere jonge mensen was het precies andersom. Zij dwaalden veel verder van God af dan velen uit hun omgeving; uit hun familie of kerk. Dat verschijnsel tref je aan bij de verloren zoon. Zijn vraag is merkwaardig. Hij vraagt aan zijn vader: Geef mij het goed wat mij toekomt. En dan staat er zo opmerkelijk: "De vader gaf hem zijn goed". Als we dat op iemands leven toepassen betekent het dat de Heere toelaat dat iemand heel buitensporig leeft voordat hij getrokken wordt. Ze hebben met de waarheid gebroken. Niemand kan hen nog aanspreken of bereiken. Maar gelukkig, ze liggen niet buiten Gods bereik.

Er is meer. Dat is onder andere Gods bestuur in het leven van mensen die onder het zegel van de verkiezing liggen, is soms heel bijzonder. Sommigen zijn als kind -of ouder- op 't nippertje gered van de verdrinkingsdood. Anderen zijn heel ernstig ziek geweest zodat voor hun leven werd gevreesd. Er zijn er die vanonder puin of planken gehaald zijn. Er zijn er die ongedeerd uit een autowrak kropen, terwijl anderen naar het graf gedragen werden. Anderen vielen van een grote hoogte, maar hadden hoegenaamd geen schrammetje; of men kon op 't laatste moment iets aangrijpen. Dit kan met tal van voorbeelden worden uitgebreid. Het is waar, deze buitengewone uitreddingen ondervinden alle soorten mensen. Maar als het voorkomt onder de uitverkorenen laat het dikwijls diepe indrukken na, dat ze nooit meer echt gerust kunnen leven. Of, als ze er bruut overheen leven komt de Heere er later wel op terug. Dan wordt het wonder zo veel te groter.

Maar we moeten verder gaan. Ons leven gaat ook verder. En met die dingen kunnen we God niet ontmoeten. We gaan nu onze aandacht geven aan de middelen die de Heere gebruikt in de geestelijke opwekking. In zekere zin is er maar één middel: Gods woord. Petrus noemt dat het zaad van de wedergeboorte. Als we onder de waarheid leven weten we allen dat we bekeerd moeten worden. En daar blijft het dan bij. Wij kunnen daar toch zo hard en lijdelijk onder worden. Maar als de Heere Zijn woord kracht bijzet door de Heilige Geest, dan wordt de ziel levend. Dikwijls zijn er aanleidende oorzaken of middelen die daaraan meewerken. We noemen er enkelen op.

1. We beginnen bij hen die van kindsaf de Heere vrezen. Er zijn kinderen die voelen dat ze onbekeerd zijn en de Heere missen. De liefde Gods is in het hart uitgestort. Zij zoeken regelmatig het eenzame op om te bidden. Een middel tot de vreze Gods in hun ziel kan wezen de ernstige vermaning van ouders, onderwijzers of voorgangers. Die werkten als een langzaam -maar zeker werkend middel- tot zaligmakende overtuiging.

2. Er zijn jongens en meisjes die verkering hadden, maar waar het van één kant verbroken werd. Dat geeft zo'n intens verdriet, een leegte, een gemis in het hart, dat het onbeschrijfelijk is. De

Heere wil dat weleens gebruiken om iemand z'n diepe Godsgemis te laten voelen. De Heere kwijt te zijn, is oneindig meer te missen, dat is alles te missen. Philpot vertelt dat deze ervaring een middel was tot zijn bekering.

3. Soms begint de overtuiging door dromen. Men droomt van de hel, van het eeuwig oordeel of een ander akelig onderwerp. Dat laat angst en benauwdheid na. De rust wordt opgezegd. Of men droomt van het geluk van Gods kinderen, of prakkiseert daar steeds over. Hun eeuwige zaligheid laat een blijvende indruk achter en maakt heilig jaloers op het geluk van Gods volk.

4. Iets wat veel meer voorkomt is dat de bekering van de één een middel is voor een ander. Er is niets wat zoveel indruk nalaat in een gezin of in een familie dan wanneer iemand krachtdadig in 't hart gegrepen wordt. Als je ziet dat je vader die altijd werelds leefde ineens in de benauwdheid van zijn ziel tot God gaat bidden, ...als je moeder in plaats van vrolijk de wereld te dienen huilt over haar zonden, dat legt veel beslag. Als je ziet dat je broer of je zuster die zich vermaakte in de ijdelheid van de jeugd, verslagen neer zit omdat ze moeten sterven en dan God moeten ontmoeten, en voor de Heere niet kunnen bestaan... er is niets wat meer op de huisgenoten uitwerkt dan die dingen. Niet minder indruk geeft het op ouders als zij zien dat hun kinderen de Heere gaan zoeken.

5. Iets wat ook dikwijls het middel is tot bekering is een plotseling sterfgeval van iemand die je goed kent. Als je dat goed overdenkt dat zo iemand in één ogenblik alles moet verlaten en dan onvoorbereid voor God moet verschijnen, dat veroorzaakt levendige en ernstige overtuiging om de Heere te zoeken terwijl Hij nog te vinden is. Dan is 't als t' ware of de bloedwreker op je hielen zit.

6. Bij sommigen gebruikt de Heere weleens een gesprek met Gods kinderen over het geestelijke leven. Dan voel je het ineens aan, die heeft wat, dat ik mis. Als ik naar die jongen, dat meisje, als ik naar die man of vrouw kijk, wat zijn die gelukkig. En ik ben zo nameloos ongelukkig. O, was ik ook maar bekeerd. Meestal is het maar een kort woord of een paar zinnen die iemand zegt en dat raak je niet meer kwijt. Het achtervolgt je overal, bij elke stap: onbekeerd, onbekeerd; ik ben voor eeuwig verloren als ik zo blijf.

7. De Heere gebruikt ook de oordelen weleens tot bekering. Of de dreiging ervan. Dat gebeurde in de tijd van de 1ste wereldoorlog regelmatig. De dreiging van een zware straf kan zo'n uitwerking op de mensen hebben dat ze een Veilige Schuilplaats gaan zoeken bij de Heere. De Heere Jezus doelt daarop als Hij zegt: vliedt van de toekomstige toorn!!

8. Soms is een huwelijk een middel tot bekering. Iemand die nooit met de waarheid, of nooit met Gods volk in aanraking komt, kan door z'n trouwen in gezelschap van Gods volk komen. Nooit in z'n leven heeft men zoiets gehoord en gezien. De begeerte wordt in het hart geboren om met dat volk te leven en de God van die mensen te zoeken. Ze mogen de keuze van Ruth doen: Uw volk is mijn volk en Uw God is mijn God.

9. De Heere gebruikt soms tegenslag om iemand tot andere gedachten te brengen. t'Is net alsof alles tegen zit. Er wil niets meer. De ene slag komt na de andere. Dat kan zo ingrijpend zijn dat je met angst vervuld wordt. Het is net als in 't gezin. De vader heeft eerst wat zachtere middels geprobeerd om z'n kind tot orde te roepen, maar het lukt niet. Dan moet hij strengere middels toepassen. Zo doet de Heere ook. De Heere staat op en gaat de weerbarstige zondaar of zondares tegemoet met de roede. Hij slaat en plaagt op alle manieren. Ja, het gebeurt dat de Heere als met een zwaard in Zijn hand de weerbarstige zondaar tegenkomt. Tenslotte valt men voor de Heere neer. Zó kan ik niet meer verder. Heere, wat wilt Gij dat ik doen zal?

10. Om niet meer te noemen; de Heere gebruikt soms een boekje, een preek, een bekeringsgeschiedenis of iets anders om de zondaar wakker te schudden. Ja, er zijn tientallen andere middelen. Sommigen leven midden in de wereld, in de uitleving van de zonde, en ineens komt de Heere in hun ziel met grote schrik: tot hiertoe en niet verder!

Het is dikwijls zo dat de eerste aanraking gevolgd wordt met veel andere roepstemmen. Dan wordt gezien en ondervonden wat de Heere zegt: Ziet, Ik sta aan de deur en Ik klop. Indien iemand Mijn stem zal horen en opendoen Ik zal tot hem binnenkomen.

We gaan nu nog even kijken naar de uitwerking die de geestelijke opwekking in ons leven heeft. We moeten er wel goed op letten dat er veel algemene overtuigingen kunnen zijn die ook door Gods Geest gewerkt zijn, maar die niet leiden tot de ware droefheid naar God. Het is een groot voorrecht als we onder beslag van de waarheid liggen. Het is gelukkig als iemand z'n leven betert en serieus wordt. Maar in de geestelijke opwekking gebeurt er méér. De Heere legt een onlosmakelijke band tussen Zichzelf en de mens. Van Gods kant is dat in één punt des tijds. Maar van onze kant ligt dat anders. Wij moeten ons niet blind staren op één moment in ons leven. Meestal zijn het diverse ondervindingen in ons leven die de keus in de ziel werken om de Heere te zoeken. Laten we de keus om de Heere te dienen aan de hand van 2 voorbeelden duidelijk maken.

Orpa en Ruth hadden hun schoonmoeder allebei hartelijk lief. Allebei nemen ze afscheid van hun familie. Ze verlaten het afgodische Moab en besluiten om met Naomi naar Israël te gaan. Naomie is een wijze vrouw. Ze voelt het aan dat er verschil ligt tussen Orpa en Ruth. Ze gaat hen op de proef stellen. Is het niet beter dat jullie maar terug gaan? Je bent nog zo jong. Je kunt in Moab een man krijgen van je eigen smaak. Wat kan ik je in Israël beloven? Daar moet je de Heere de God van Israël dienen. En dat is moeilijk als je er niet in opgevoed bent. Naomi houdt nogal aan. Daarop besluit Orpa terug te gaan. Daarna zegt Naomi tot Ruth: Je schoonzuster is terug gegaan naar Moab, naar haar goden. Zou je het ook niet doen? En daarop antwoordt Ruth die ontroerende woorden: "Uw volk is mijn volk en Uw God mijn God". Zie je het kardinale punt? Zie je het verschil tussen Orpa en Ruth? In het hart van Ruth ligt een levendige band, een innige liefde tot de God van Israël. Naar Hem gaat haar hart uit. Het is haar om de Heere te doen. Ze kan de Heere niet langer meer missen. Die keus werkte de Heere in d'r hart en door de beproeving van Naomi komt het nu naar buiten. Dat doet de Heere nog. Met de keus van het nieuwe leven kom je in de beproeving en dikwijls in de verdrukking. Maar daarmee kom je ook in Bethlehem bij de dienst des Heeren. Daar lag voor Ruth de heenwijzing naar de Messias en later de kennismaking met Boaz. En zo gaat het nu nog in t' geestelijk leven.

Laten we nog een ander voorbeeld geven van de opwekking. Iedereen kent iets van de gelijkenis van de verloren zoon. Hij leefde zichzelf uit in de wereld. In onze tijd zouden we zeggen: "Hij is onder de waarheid groot gebracht, hij heeft een bekeerde vader of moeder, maar hij leeft zich nu uit in sex, in muziek, drank en misschien wel met drugs". Wat was het begin van z'n ontwaking? "Hij kwam tot zichzelf". Wij zouden zeggen: "Hij kwam tot bezinning". Hij dacht aan het grote geluk van z'n vroegere huisgenoten. Die hebben eten in overvloed en ik verga van honger. Toen kwam hij in de schuld: "ik heb gezondigd". Berouw, wroeging, diepe smart en spijt vervult z'n hart. Hij staat op en gaat naar zijn vader. O, de gedachten aan zijn goedertieren, zorgzame vader, die zo goed voor hem geweest is, voor zo'n slechte jongen, breekt z'n hart. Als hij dan bij z'n vader komt, dan ziet hij de liefde in de ogen van zijn vader. De jongen belijdt dat hij gezondigd heeft en niet meer waard is als zoon aangenomen te worden. En nu komt een opmerkelijk punt. Die jongen was van plan om te vragen aan z'n vader of hij een huurling mag worden. Maar als hij de warme toegenegenheid bij z'n vader merkt, laat hij dat verzoek achterwege. Hij kan de liefdeband die er tussen vader en zoon is niet missen. Nu, zo gaat het ook in de bekering. Er komt een innerlijk heimwee naar de Heere in het hart. Dan kan je zonder God niet meer verder leven. En dat gemis valt steeds dieper, totdat de Heere iets toont van Zijn toegenegenheid en liefde. Als dat in het hart komt: Zou de Heere mij liefhebben? Zou Hij mij

genade willen geven? Dan wordt de liefde tot God opgewekt in de ziel. "God heb ik lief, want die getrouwe Heer". Dan is er duidelijk sprake van de keuze van het nieuwe leven. De liefde is uit God. En dat kleine vonkje kan uitlopen in vlammen van vurige liefde. Dan geef je jezelf met lichaam en ziel helemaal onvoorwaardelijk over aan de Heere. "Ik zal ze lokken en zal ze in de woestijn voeren en daarna naar hun hart spreken". Na de eerste lokkingstijd komen dikwijls de vurige beproevingen om plaats te maken voor de kennis van Christus.

Maar we moeten hoognodig afbreken om onze aandacht nog even te geven aan een OPWEKKING IN HET KERKELIJK LEVEN.

Wat wordt er met zo'n opwekking eigenlijk bedoeld? Wel, de Geest werkt dan niet alleen in een enkeling zoals nu af en toe gebeurt, maar dan werkt de Heere massaal in een groep of in kerken. Het eerste voorbeeld hiervan is te zien op de Pinksterdag. 3000 mensen van alle leeftijden werden tegelijk bekeerd. Ze riepen samen uit: "Wat moeten wij doen om zalig te worden?"

In de tijd van de Reformatie vond er een opleving plaats van de Bijbelse leer. Ook kwamen velen tot bekering. Toch noemt men dit verschijnsel niet alleen een opwekking, want er was veel méér. Grote politieke, nationale en kerkelijke omwentelingen vonden plaats in heel Europa.

Een kerkelijke opwekking vindt plaats in een gemeente, of in kerken die zijn afgezakkt naar dode rechtzinnigheid of die verkeren in diep verval van leer en leven. Als de Geest des Heeren gaat werken komt er een beweging in de doodsbeenderen. De mensen komen tot ontwaking. Nieuw geestelijk leven doet de kerk herleven.

Uit de kerkgeschiedenis blijkt dat er zulke opwekkingen op heel veel plaatsen en op verschillende tijden geweest zijn. In America zijn er grote opwekkingen geweest. Jonathan Edwards was een beroemd godgeleerde uit de stad Northampton in America. Hij schrijft dat er tijdens het leven van zijn schoonvader ds. Salomo Stoddard 5 opwekkingen plaats vonden. In 1679, 1683, 1696, 1712, en 1718. Edwards heeft zelf ook enkele opwekkingen meegemaakt. O.a. een in 1734 en de grootste opwekking in 1740-1742. In het boekje: "Die God leeft nog!" geeft hij een verslag van de gebeurtenissen rond 1734. Het begon zo:

Een groot deel van de stad en de gemeente leefde eerst zeer onordelijk en werelds. Veel van de jonge mensen leefden onzedelijk. Ze leefden voor fuiven en de lol. De ouderen leefden in twist en partijchap. Door de vermaning van Edwards kwam er een jaar of twee/drie na zijn komst verbetering. De jeugd toonde meer bereidheid om te luisteren. Ze werden fatsoenlijker tijdens het preken. Er waren er die godsdienstige bekommerring begonnen te tonen. Aan het eind van 1733 werden de jongeren ongewoon handelbaar en luisterden naar advies. Een hele reformatie kwam er in de gezinnen; de orde werd hersteld en de slechte gewoonten nagelaten.

Weldra begon zich dezelfde godsdienstige bekommerring te openbaren in een klein dorp in de omgeving van de stad. In april 1734 stierf er plotseling een jongeman onder erge omstandigheden. Deze gebeurtenis en de preek van Edwards op dit geval ontroerde veel jongeren in de stad. Kort daarna werd een jonge vrouw krachtdadig bekeerd. Ze werd ziek en kwam tot het volle geloof. Kort daarop stierf ze nadat ze de jongeren ernstig vermaand had. Veel jongeren werden er door geraakt. Ze werden ernstig en de bekommerring om hun zaligheid begon zich meer te openbaren. Aan het einde van het jaar stelde ds. Edwards de jongeren voor dat ze bij elkaar zouden komen voor godsdienstige gesprekken. Omdat goed te laten functioneren moesten ze zich verdelen in verschillende groepen, verspreid over de stad. De jeugd gaf hier gehoor aan en de ouderen volgden dit voorbeeld. Dit duurde ongeveer een jaar, tot het einde van 1734. Omtrent de jaarwisseling begon de Geest van God buitengewoon te werken. Zeer spoedig werden er 5 of 6 personen kort na elkaar bekeerd. Sommigen werden op een bijzonder krachtige manier door de Geest geleid. Daarop ontstond er een ernstige en algemene bekommerring over

de eeuwige bestemming van de mens. Dit vond plaats in alle stadswijken, onder mensen van alle standen en leeftijden. Het geluid onder de doodsbeenderen groeide steeds meer aan. Alle gesprekken gingen over geestelijke dingen. Hoewel de mensen hun wereldlijke zaken niet verwaarloosden, was hun grote zorg om het koninkrijk der hemelen te mogen verkrijgen. Er was nauwelijks iemand onder jong en oud die niet was aangedaan met de dingen van de eeuwigheid.

In de lente en de zomer leek het alsof de aanwezigheid Gods de stad vervulde. De stad was nooit zo vol geweest met liefde en blijdschap en nooit zo vol geweest van droefheid en zielenood als toen.

Het zou te ver voeren om het vervolg te schetsen. Edwards wijst er ook op dat alles geen zaligmakend werk was. Maar dat doet van het wonder bij de oprechten niets af.

We zijn nu gekomen aan het eind van deze lezing. De vraag is ondertussen in je gedachten gekomen of wij in Nederland ook een opwekking kunnen en mogen verwachten? **Kunnen** wel, want bij de Heere zijn alle dingen mogelijk. Is er grond om het te **mogen** verwachten? Ik zou het deze keer met een wedervraag willen beantwoorden.

Jonge mensen, zouden jullie je knieën willen buigen en smeken aan de Heere of Hij tot je arme ziel wil komen om die levend te maken? En of Hij een opwekking wil geven in de geesteloze en verdeelde kerken in ons land.? "Daarenboven wil Ik er van de huize Israëls om gevraagd en gebeden worden, dat Ik het hun doe", zegt de Heere.

Laten we samen zingen Psalm 85 vers 1 en 2

*1 Gij hebt Uw land, o HEER', die gunst betoond,
Dat Jakobs zaad opnieuw in vrijheid woont.
De schuld Uws volks hebt G' uit Uw boek gedaan;
Ook ziet Gij geen van hunne zonden aan;
Gij vindt in gunst, en niet in wraak, Uw lust;
De hitte van Uw gramschap is geblust.
O heilrijk God, weer verder ons verdriet,
Keer af Uw wraak, en doe Uw toorn te niet.*

*2 Heeft dan, o HEER', Uw gramschap nimmer end?
Zal z' eind'lijk niet eens worden afgewend;
Of zal Uw toorn ook op ons nakroost woen?
Zult G' uit den dood ons niet herleven doen,
Opdat Uw volk zich weer in U verblij'.
Dat toch, o HEER', Uw goedheid ons bevrij'.
Geef ons Uw heil, en red door Uwe hand,
Uit vrije gunst, het zuchtend vaderland.*